

Dark is Dark

Earl of Agram, akivel együtt járunk a mormonokhoz, és aki már el-
tévedt a szoborparkjában, valamint álmában is beszél, csak visszafelé és
szabad szemmel lát dongó, unalmas kísérteteket, tesz egy epébe mártott,
önironikus megjegyzést, majd megkérdi, van-e fölösleges fecskendőm.

Adok neki.

Ezzel párhuzamosan ráfogok egy üres ásványvizes flakont à la lélektani
krimik.

– Bumm! Bumm! Meghaltál!

És valóban.

Earl of Agram elterül a földön, lőtt sebbel a halántékán.

Kicsit mocorog még.

Arisztokratákat nehéz kivégezni.

Aztán Silence.

Apró, gonosz, hegyes farkú manókkal telik meg a szobám.

Majd Earl of Agram teste ezer világító szentjánosbogárrá válva szétre-
pül, aztán ki az ablakon.

„Még egy baráttal kevesebb” – vakarom meg szaros hátam, és immár a
flakont a saját halántékomhoz tapasztom.

Igaz, bennem is van pár csepp arisztokrata vér, de azért mélán remény-
kedem. A tucatnyi mitológiai enciklopédiára téved a pillantásom, és már
tudom, mindenképp helyesen cselekszem. „A nem-cselekvés meddő idő-
húzás” – bátorítom magam.

Másnap a szomszédok annyit vettek észre, hogy megszűnt az éjszakai
csendháborítás: a lakásomból elődübörgő zeneörvény.

Még aznap hozzászoktak az új, stresszmentesebb éjszakákhoz.

A holdfény pedig még az este beszipantott. Úgy, hogy csak a gazdát-
lan árnyékom hagytam hátra, és persze a könyveim, a PC-m, a mobilte-

lefonom, a csokornyakkendőim, a Dr. Martens cipőim és egyéb, immár említésre sem érdemes apróságokat.

De ilyesmi nem foglalkoztatott. A holdfényből csücsörítve horkantam fel. Én, immár a Holdbéli Csónakos-faun, hosszú detektívkaftban.

– Ez az igazi. Itt minden trash-punkba ágyazott gyöngéd sötétség. Ez itt pedig alatt Vajdaság, az alvó, csúnya Hercegnő. Elvezétek!

És vihogok, röhögök, kacagok, míg csak meg nem jelennek az első napsugarak.

